

PÅ FEDERATIVS FÖRLAG

utgives varje år:

ARBETAREKALENDERN

"En stor liten bok".

ARBETARENS JUL

Småfolkets julläsning.

ARBETARENS MAJ

Demonstrationstidning.

DESSUTOM BÖCKER I SKÖNLITTERÄRA,
SOCIALA OCH EKONOMISKA ÄMNEN

Skriv efter bokförteckning! Hög rabatt för återförsäljare!

Tillskriv oss för villkor!

SPRID FEDERATIVS BÖCKER!

FEDERATIVS FÖRLAG - STOCKHOLM I

BOX 352 - POSTGIRO 1399

RUDOLF ROCKER

DEN MODERNA

ARBETARRÖRELSEN

OCH SYNDIKALISMEN

AUGUSTIN SOUCHY

DEN SYNDIKALISTISKA
INTERNATIONALEN



PRIS 50 ÖRE

RUDOLF ROCKER

DEN MODERNA ARBETARRÖRELSEN
OCH SYNDIKALISMEN

AUGUSTIN SOUCHY

DEN SYNDIKALISTISKA
INTERNATIONALEN



FEDERATIVS FÖRLAG - STOCKHOLM 1929

INLEDNING

Kort biografisk skiss över Rudolf Rocker.

Sverges Arbetares Centralorganisations sjunde kongress avhölls den 24 juni—1 juli 1929. Till denna kongress hade den syndikalistiska Internationalen, Internationella Arbetare-Associationen (I. A. A.) sänt *Rudolf Rocker* som representant. Efter kongressens slut höll Rudolf Rocker, under tiden den 2 juli—17 juli, föredrag på olika platser över två ämnen: "*Den moderna arbetarerörelsen och syndikalismen*" samt "*Socialism, nationalism och krig*". Föredragen, som höllas på tyska språket, tolkades av undertecknad. På anmodan av Federativs förlag har jag verkställt en översättning av det förra föredraget i betydligt utvidgat skick, vilket nu härmed förelägges allmänheten i tryck. Då det torde vara av intresse att erhålla några biografiska data om denne författare, följer härmed en kort biografisk skiss.

Rudolf Rocker är ju känd även i Sverige, dels genom sin skrift "*Kampen för det dagliga brödet*", utkommen på Federativs förlag, dels genom sin broschyr "*Anarkism och Socialdemokrati*" samt "*Kapitalismens sista utvecklingsfas, rationaliseringen*", dels torde också Rocker vara bekant för alla Arbetares, Syndikalismens, Norrlandsfolkets och Brands läsare genom de många briljant skrivna artiklar av honom, som publicerats i dessa tidningar.

Rudolf Rocker är född den 25 mars år 1879 i staden Mainz i Rehnprovinsen i Tyskland. Han har deltagit i arbetarrörel-

sen sedan sin ungdom, ja barndom kan man tryggt säga, ty redan som trettonåring tillhörde han i Tyskland den socialdemokratiska rörelsen. Som sjuttonårig anslöt han sig till den tyska anarkistiska rörelsen, som då var en hemlig rörelse. De anarkistiska grupperna måste arbeta fullständigt illegalt — först år 1891 kunde den anarkistiska rörelsen framträda offentligt. Det hemliga arbetet, som Rocker var med om att utföra, var icke endast oerhört mödosamt utan också synnerligen riskabelt. I tolv år existerade socialistlagen och under denna tid, från 1888 till år 1900, var det i all synnerhet farligt att sprida anarkistisk litteratur. Vår f. d. kamrat Sepp Örtter dömdes till åtta års straffarbete för att han spritt dylik litteratur. Rudolf Rocker anklagades för samma "brott" som Sepp Örtter, och utan tvivel hade Rocker fått samma straff som Örtter, om han icke lyckats rädda sig genom en ganska äventyrlig flykt undan den så kallade rättvisan. Till den franska huvudstaden ställde Rocker färdan. I Paris vistades han några år, varefter han reste till London.

Efter en tids vistelse i London begav sig emellertid Rocker ut på resor igen. Han vistades i Schweiz, Italien, Österrike och Amerika, men återvände på nytt till London, som nu blev hans uppehållsort för flera år framåt i tiden. Rockers yrke var bokbindare och under sin vistelse i olika länder utbildade han sina fackkunskaper till en sådan grad, att han med största lätthet överallt kunde finna synnerligen högt betalda platser. Under sin vistelse i London deltog han intensivt i arbetarrörelsen, och lärde personligt känna de politiska flyktingar, som sedan spelat en stor roll i olika länders arbetarrörelse. I London existerade under denna tid en synnerligen stark judisk anarkistisk rörelse. Denna rörelse gav ut en anarkistisk tidning, "Arbetarvännen", som utkom varje vecka, samt dessutom en månadsrevy. Rudolf Rocker valdes år 1898 till redaktör för Arbetarvännen och månadsrevyn. I 20 år redigerade han den judiska anarkistiska tidningen samt månadsrevyn. Han hade lärt sig det judiska språket och kunde det perfekt.

Peter Krapotkin vistades under denna tid i London, och Rocker berättar att Krapotkin var synnerligen intimt förbun-

den med den judiska anarkistiska rörelsen. Tillsammans med Krapotkin, Malatesta och flera andra kända anarkister, arbetade Rocker intensivt för utbredandet av den frihetliga socialismens idéer. Med Ryssland organiserades under dessa år synnerligen intima förbindelser. Det utfördes ett storartat arbete. Men verksamheten var helt igenom hemlig. Till Ryssland insmugglades emellertid massor av litteratur, tidningar och flygblad. Krapotkins skrifter insmugglades och spreds bland de ryska arbetarna och bönderna. Så var även fallet med Arbetarvännen. Utan sådant pionjärbete under många och långa år, ett oerhört påfrestande och farligt arbete, hade säkerligen aldrig den ryska revolutionen kunnat genomföras.

När kriget kom, råkade de utländska anarkisterna i London i en mycket obehaglig situation. Även om de bott i London i många år och kände sig själva mera som engelsmän eller rättare sagt som européer, som internationalister, så betraktades de av de engelska myndigheterna som "utlänningar". Rocker och Malatesta vände sig mot kriget. I november 1914 häktades Rudolf Rocker. Vår kamrat A. Schapiro, som även är känd här i Sverige, blev vid detta tillfälle ävenledes häktad, men släpptes efter att ha vistats i fängelset i nio månader. För Rocker och hans fru, Milly Witkopf-Rocker, även hon en intresserad syndikalist och anarkist, gick det värre. Rocker måste stanna i fängelset i 4 år. Det var visserligen icke ett svenskt barbarfängelse, utan ett militärt koncentrationsläger med fängelseregim, men fyra långa års fångenskap är påfrestande, i all synnerhet för en man med Rockers lust att verka för sin sak. Fru Rocker, som fördes till ett kvinnofängelse med mycket sträng regim, måste vistas i fängelse i ej mindre än två och ett halvt år. Rocker har i en volym på 418 sidor, utkommen på Der Syndikalists förlag i Berlin, skildrat sina ohälsugliga upplevelser som engelsk krigsfånge.

Så visade det sig att Tyskland vägrade honom att vistas i det land där han var född. Rocker blev utvisad från Tyskland. Regeringen förklarade att han var "statlös". I 27 år hade då Rocker vistats i utlandet och då han icke under tio års tid besökt ett tyskt konsulat, så ansågs han icke tillhöra

Tyskland. Rocker var utan "fädernesland". Om han icke fått asylrätt i Holland skulle han följaktligen ha blivit utvisad från alla stater till — ja, det är frågan, till en annan planet förmodligen, där icke det vanvettiga statssystemet existerade. Då revolutionen kom i Tyskland hösten 1918 kunde emellertid Rocker återvända till Tyskland, eller rättare sagt han såg sig tvingad att bosätta sig därstädes.

Rudolf Rocker är om någon internationalist; han äger ett klart huvud och ett varmt hjärta, hans kunskaper äro solida, en skriftställare av rang är han, och en talare, agitator, med stor slagkraft. Syndikalismen har han gjort stora tjänster. I den syndikalistiska internationalens arbete har han tagit del från början. På uppdrag av I. A. A. har han besökt Amerika, där han vistats vid fem olika tillfällen. Kanada har han genomkorsat flera gånger. Mexiko likaså. Han har från trycket utgivit flera värdefulla arbeten, bland vilka må nämnas: en större biografi om Johan Most, tre band om den franska terroristiska rörelsen, Från andra stranden, De sex, samt Konstnärer och rebeller. Förutom dessa arbeten och de förut i inledningen nämnda till svenska översatta skrifterna, utkommer i höst ett verk om nationalismen, 350 sidor stort. Detta arbete fyller en lucka i den internationella syndikalistiska litteraturen, ty ett arbete om nationalismen har hittills saknats inom vår rörelse.

Den internationella syndikalistiska rörelsen har all anledning känna sig tillfredsställd över att i sina led, ha en sådan man som Rudolf Rocker, och jag är fullkomligt viss om att Rockers arbete om *"Den moderna arbetarrörelsen och syndikalismen"** skall köpas och läsas av alla S. A. C:s medlemmar såväl som av alla klassmedvetna arbetare som vilja fördjupa sitt vetande om tidens största och allvarligaste frågor.

C. J. Björklund.

DEN MODERNA ARBETARRÖRELSEN OCH SYNDIKALISMEN

DEN moderna arbetarrörelsen är resultatet av den stora ekonomiska omvälvning, som började redan vid slutet av medeltiden, och sedan utan hinder kunde utveckla sig, i all synnerhet efter de väldiga revolutionerna i England och Frankrike. Den feodala samhällsordningen störtade samman i grus och spillror. Överallt utvecklade sig med förbluffande likhet nya former för det sociala livet. Inom loppet av några få årtionden förändrades fullständigt det europeiska samhällets utseende.

Industrialiseringen började. Den blev utgångspunkten för en helt ny fas i den mänskliga civilisationens historia; industrialiseringen inverkade mäktigt på alla områden av det andliga och materiella livet. Å ena sidan hade de stora revolutionerna sprängt de bojor, som hindrade utvecklandet av nya produktionsformer. Å andra sidan skapade vetenskapernas nyvaknande betingelser för en fullständig omgestaltning av tekniken och de gamla produktionsformerna. Det segrande borgardömet kunde på grund av sina ekonomiska maktmedel utnyttja den mänskliga andens erövringar till sin förmån; borgardömet utvidgade och förankrade sina ekonomiska och sociala företrädesrättigheter. Men det var icke borgardömet som klass, som skapade betingelserna för förändringen av produktionsformerna. Detta påstående är fullkomligt oriktigt. Borgardömet förstod att på det hänsynslösaste utnyttja vetenskapens resultat. På grund därav har borgardömet lagt grunden för den nya samhällsordning, som vi kalla den kapitalistiska.

* Föredraget om *"Socialism, nationalism och krig"* inflöt i tidskriften *"Syndikalismen"* n:r 4, 1929 under rubrik: *"Nationalismen och den moderna reaktionen. Vi uppmana läsarna att förskaffa sig denna tidskrift."*

I de nya industricentra, i verkstäderna och fabriker, samlades de massor, som drivits bort från jorden ut i nöd och elände. Det uppstod ett nytt samhällsskikt, som man tidigare icke känt, det moderna industriproletariatet, lönearbetarnas klass, vars tillvaro var helt avhängig av att den fick sälja sin arbetskraft.

Det gamla hantverkets trånga gränser genombröts först i England, som först av alla länder genomförde det nya produktionssystemet, baserat på arbetsdelning och centralisation av industrin. Samma process försiggick så småningom även i övriga länder. Med hjälp av de beryktade jordlagarna berövade man Englands bönder allmänningarna och drev dem in till industristäderna, där de blevo välkomna utsagningsobjekt för det industriella företagardömet. För att verkställa massröveriet av de kommunala allmänningarna hade konservativa jordbaroner och liberala industribaroner sammanslutit sig, ty båda dessa grupper voro, var och en på sitt sätt, intresserade av denna sak.

Fjärran från hemjorden, med våld fördrivna från boplatserna, omgivna av maskinernas larm, bedövade av alla intryck i sitt nya livsläge, voro de moderna löneslavarna icke fullt i stånd att fatta det nya och ovanliga. Men det dröjde icke länge förrän de på fullt allvar fattat det nya i sin tillvaro. Företagardömet kastade sig med formligt raseri över den moderna storindustrins livegna, för att pressa den sista droppen kraft ur dem. Männens arbetskraft var icke tillräcklig. Även kvinnor och barn pressades in i fabriker, samt fingo i likhet med männen erlägga blodig tribut till den giriga kapitalismen.

Arbetarna berövades söndagsron och de gamla fest- och vilodagarna slopades. Arbetarna tillätos endast så mycket vila att de icke genast bröto samman under ansträngningarna. Barndödligheten och dege-

nerationen hos det nyskapade proletariatet antogo så ohyggliga former att insiktsfulla personer den tiden talade om ett attentat mot det engelska folkets existens. Vittnesmål av läkare och sakkunniga från denna ohyggliga period visa oss med osminkad sanning på vilket samvetslöst sätt den engelska kapitalismen drev en formlig rovdrift med proletariatets liv och hälsa. Förskräckt över de hemiska resultaten av en "utveckling", som enligt de borgerliga ekonomerna skulle göra England till världens rikaste land, sökte regeringen skydda barnen från de fördärvligaste följderna av den brutala utsugningen genom utfärdandet av en rad så kallade skyddslagar för barn. Men dessa lagar blevo i allmänhet endast döda bokstäver, då fabrikanterna helt öppet saboterade dem, utan att regeringen vågade inskrida.

Under dessa omständigheter var det helt naturligt att tanken på organisation skulle bryta sig fram hos arbetarna. Förhållandena själva och den bittra erfarenheten under alla dagens timmar hamrade in i arbetarnas hjärnor behovet av att organisera sig för att tillvarata sina intressen. Var och en kände sin personliga vanmakt gent emot det nya spel av krafter som uppstått, varje enskild sökte kraft och självförtroende i förbund med sina kamrater och bröder i olyckan.

På detta sätt uppstodo de första hantverks-, eller rättare sagt skräföreningarna, som den första formen för modern arbetarrörelse.

De fordringar, som arbetarna uppställde voro mycket blygsamma, de avsågo att skydda dem från fullständig undergång. Men arbetsköparna mötte ändå dessa organisationer med öppen misstro, samtidigt som de instinktivt hatade organisationerna fruktade de dem även. En följd därav var att det engelska parlamentet år 1800 antog en lag, vilken förbjöd arbetarna att sammansluta sig i organisatio-

ner, som sysslade med att förbättra deras ekonomiska läge. Regeringen motiverade dessa åtgärder med att det gällde att förhindra revolutionära idéer att tränga in från Frankrike.

Dessa åtgärder framkallade emellertid hos arbetarna en allmän förbittring. Arbetarna funno sig icke godvilligt i lagen. Deras strävanden gingo ut på att med alla medel kringgå den tyranniska lagen samt göra densamma verkningslös. Det bildades offentliga understödsföreningar, sjukkassor, begravnings-sällskap o. s. v. Men bakom alla dessa organisationer dolde sig fackliga förbund och broderskapsföreningar, som verkade i arbetarnas intressen. Regeringens oerhörda förföljelser av arbetarna förmådde inte ändra läget, utan endast försämrade det. De ekonomiska strider, som fördes av dessa hemliga organisationer blevo synnerligen bittra och ganska ofta hände det att striderna övergingo till beväpnade resningar. Arbetarna förstörde fabriksanläggningar stack fabriker i brand ödelade råvaror samt bestraffade förrädare med döden. Ofta antogo dessa strider sådana dimensioner att regeringen var tvungen att sända militär mot de upprörda arbetarna. De hemliga organisationerna måste bringa många hårda offer. Hundraden av medlemmarna kastades i fängelserna, eller sändes på administrativ väg till kolonierna, där de flesta omkommo eller fördärvades; hemorten fingo de aldrig återse. Men icke ens den värsta förföljelse förmådde bryta arbetarnas motstånd eller förstöra organisationerna. Arbetarna trotsade alla åtgärder, som staten och arbetsköparna vidtog, tills man slutligen år 1825 måste besluta sig för att erkänna arbetarnas fackliga organisationer som lagliga, även om arbetarna även sedermera voro utsatta för förföljelser.

Den första fasen i den moderna arbetarrörelsen riktade sig alltså mot de skriande missförhållandena

i det kapitalistiska systemet; organisationerna angrepo icke systemet självt. Tvärtom! Man drömde vid denna tid om harmoni mellan kapital och arbete, åstadkommen av arbetarnas fackliga organisationer. Arbetarna under denna tid nöjde sig med att tillkämpa sig högre löner, kortare arbetstid och bättre behandling på arbetsplatsen. I syfte att genomföra dessa fordringar förde de kampen mot arbetsköparna med alla de medel som den ekonomiska organisationen ställde till deras förfogande: strejker, bojkotter, sabotage etc.

De första fackföreningarna som arbetarna bildade voro enbart intressesammanslutningar, med syfte att förbättra arbetarnas läge inom det kapitalistiska systemets ram samt försvara arbetarnas materiella intressen gent emot arbetsköparet. Först i början på 1830-talet sökte Robert Owen, socialismens store pionjär i England, och hans anhängare att inblåsa i fackföreningarna en socialistisk anda, i det att de grundade "Grand National Consolidated Trades Union" samt företrädde den ståndpunkten att arbetarnas fackliga organisation var bestämd att ta ledningen av den samhälleliga produktionen i sina händer. Denna rörelse fick också en glänsande framgång och bildade höjdpunkten på den gamla engelska Trades-union-rörelsen. Men denna organisation dukade under för de fruktansvärda förföljelser, som denna tid bröt in på nytt över arbetarrörelsen. Delvis var också undergången en följd av att flera av rörelsens radikalaste och mest hängivna element började vända sig till den nyuppståndna chartiströrelsen, som på sin fana hade skrivit erövrandet av den politiska makten, och vars revolutionära fraseologi föriedde många att tro, att den politiskt-parlamentariska vägen var kortare för att nå målet.

Under den tid de första organisationerna tillhörde modern arbetarrörelse på ovan beskrivet sätt

uppstodo i England, bildades på kontinenten, förnämligast i Frankrike, en hel rad av socialistiska skolor och riktningar, vilka alla krävde en mer eller mindre grundlig omgestaltning av de ekonomiska förhållandena. Där fanns män, som Fourier, Saint Simon, Cabet, Proudhon, Vidal, Pecqueur, Blanc m. fl. Jämte dessa män funnos de socialistiska jakobinerna, som samlade sig i hemliga sällskap vid tiden för det så kallade borgerliga kungadömet, kring personer som Barbès och Blanqui. De först nämnda hade trots sina taktiska och teoretiska differenser en punkt på vilken de möttes. De hade alla insett att de politiska omvälvningarna icke voro i stånd till att lösa de sociala problem, som i samhället skapade klassklyftor.

På grund av denna insikt sökte de lösningen av de ekonomiska frågorna genom att på ett mer eller mindre socialistiskt grundlag forma om de ekonomiska förhållandena. Många av dem sökte nå sitt mål genom att avhålla sig från all politisk-parlamentarisk verksamhet, andra sökte genomsyra politiken med socialistiska idéer. Med undantag för de hemliga kommunistiska sällskapen, som till stor del voro sammansatta av arbetare, bestodo de flesta övriga riktningar av intellektuella och medlemmar av de besittande klasserna, vilka av ideella skäl eftersträfvade en omgestaltning av samhällets grundvalar till förmån för de arbetande massorna. Men deras idéer funno till en början mycket lite förståelse hos de breda massorna. Först senare, då de så kallade associationerna utvecklade sig ur skötet på arbetarklassen, som den första formen för den nyuppståndna arbetarrörelsen, funno de socialistiska tänkarnas idéer utbredning bland proletariatet. I all synnerhet var det Louis Blanc, och efter honom Proudhon, som utövade ett synnerligen stort inflytande på den andliga utvecklingen av associationerna, vilka man icke

får förväxla med de nuvarande kooperativa organisationerna, vilket ofta sker.

Men denna unga rörelse inom den franska arbetarklassen, blev i likhet med alla andra spirande broddar hos den första arbetarrörelsen i Frankrike krossad genom Louis Bonapartes statskupp. Då rörelsen på sextiotalet vaknade till nytt liv antog den en allt mera facklig prägel; den genomträngdes av socialistiska idéer.

Englands och Frankrikes fackföreningsrörelse skapade också den Internationella Arbetar-Associationen, vars ursprung ifråga om idéer kan härledas från 30- och 40-talet i de båda länderna. Internationalen var egentligen ingenting annat än en stor ekonomisk kamporganisation, som på sin fana hade skrivit: avskaffandet av löneslaveriet. I Internationalens sköte utvecklade sig också alla de idéer, som man i dag antar vara nya, men vilket i verkligheten ingalunda är fallet. Rådsiden, idén om den direkta aktionen, generalstrejkstanken — alla dessa idéer utvecklades inom den första Internationalen. Första Internationalen var en skola för den moderna arbetarrörelsen i Europa. Internationalen var det första stora försöket av det internationella proletariatet, att sammanfatta alla sina krafter i ett stort förbund, för att av egen kraft omforma fundamenten för det monopolistiska, ekonomiska systemet och statens förtryckarapparat. Förbundets syfte var att upprätta en ny samhällelig organisation, i vilken naturrikedomarna och samhällets rikedomar blev det allmännas egendom; det arbetande folkets organisationer skulle ta hand om förvaltningen av produktion och konsumtion.

Så länge Internationalen lät sig ledas av dessa grundsatser blomstrade den och gick framåt. Internationalen blev arbetets organiserade makt mot den internationella kapitalismens system. Även om man

kunde konstatera att det inom organisationen framträdde olika riktningar utgjorde detta inget hinder för Internationalens utveckling. Ty man förstod att arbetarrörelsen inte är en kyrka, som endast tillåter en skarpt utpräglad idé och fördömer alla andra idéer som kätterska. Den federalistiska organisationsformen tillät för varje sektion av Internationalen att propagera och omsätta sina idéer i praktiken, så länge dessa idéer icke stodo i strid mot Internationalens grundtendens. Meningsolikheter kunde således icke vara i stånd att rubba Internationalens grundval. Tvärtom, olikheter i idéer gav åt kongresser och möten en levande och själfull karaktär, som man i dag tyvärr ibland saknar.

Men allt detta förändrade sig, då generalrådet under ledning av Marx och Engels gjorde försök att påtvinga Internationalens federationer budet om att de obligatoriskt skulle gå in för att erövra den politiska makten och delta i den borgerliga statens politik. Detta försök gick ju faktiskt ut på att omvandla Internationalen, leda den från sin gamla väg och förvandla den till en valmaskin, i likhet med vad fallet nu är med de moderna arbetarpartierna. Detta försök att beröva Internationalen sin ursprungliga uppgift framkallade en livlig proteströrelse från de vaknaste av sektionerna, och förde slutligen till splittring och senare till Internationalens undergång. Samma sorgliga företeelse har sedan förekommit i alla länders arbetarrörelse: Medan organisationer på ekonomiskt grundlag alltid äro element för enhet bland arbetarna, har de så kallat socialistiska partiernas parlamentariska politik alltid visat sig vara en faktor som splittrar och förflackar.

I de romanska länderna blev den revolutionära socialismen trogen den gamla Internationalens idéer. I förra hälften av 70-talet förde anhängarna av första Internationalen under flera år en

förtvivlad kamp mot den segrande reaktionen; de voro slutligen tvingade att söka sin tillflykt i hemliga organisationer för att kunna fortsätta sin verksamhet. I andra länder, i all synnerhet i Tyskland utvecklade de så kallade socialistiska arbetarpartierna en helt annan form av arbetarrörelse, som knöt sig an till traditionerna från de franska statssocialisterna och de engelska chartisterna. I Tyskland, där man icke lärt känna någon annan form för arbetarrörelse, fullbordade sig denna utveckling med stor hastighet. De uppstående arbetarpartierna inriktade hela sin verksamhet på att söka erövra den politiska makten, som ansågs vara en betingelse för förverkligandet av socialismen. Genom detta skapades en helt ny ideologi, som var väsentligt olika den som arbetarna i den första Internationalen voro anhängare av. Parlamentarismen kom att inta en dominerande plats i arbetarrörelsen samt lockade en mängd småborgare och karriärlystna intellektuella till de socialistiska arbetarpartierna. Dessa element hjälpte till att omskapa den socialistiska ideologin och så småningom trängdes alla verkliga socialistiska strävanden undan.

I stället för den första Internationalens socialism utvecklade sig allt mera en ersättningsprodukt för socialism, som endast till namnet var socialism. Ett faktum är att i Tyskland, där det som i Frankrike och England aldrig funnits en borgerlig demokrati, blev socialdemokratin mer och mer ett samlingsställe för alla politiskt missnöjda element, som icke hade något gemensamt med socialismen, utan endast voro påverkade eller besjälade av den borgerliga parlamentarismen. Detta karaktäristiska förhållande måste påskynda socialdemokratins förborgerligande, vilket även var fallet med arbetarpartierna i andra länder, som stodo

under inflytande av tysk socialdemokrati. På detta sätt utvecklade sig de moderna arbetarpartierna och de under deras protektion stående fackföreningarna allt mera till att bli nödvändiga beståndsdelar av de bestående respektive staterna. Socialismen förlorade alltmera för ledarna karaktären av ett nytt ideal, vilket var kallat att avlösa den kapitalistiska civilisationen och följaktligen icke kunde göra halt inför de olika statsgruppernas gränser. Nationalstatens intressen blandades alltmera samman med partiets intressen, så att ledarna slutligen icke förmådde se skillnaden. De vänjde sig vid att se tingen och världen genom de så kallade nationella intressenas glasögon. På grund därav kunde det icke undgås, att de s. k. arbetarpartierna blevo inrangerade i den nationella statsbyggnaden, precis som andra institutioner som tjäna till att upprätthålla och stärka den nationella staten.

Ifråga om denna egenartade utvecklingsprocess handlar det mindre om medvetet förräderi än om ledarnas långsamma inväxande i statens och borgardörets ideologi. Det är en konsekvens av den nya inställningen hos de moderna arbetarpartierna. De partier, som en gång under den socialistiska fanan drogo ut för att erövra den politiska makten, blevo på grund av förhållandenas egen järnhårda logik tvingade att se hur den borgerliga politiken stycke för stycke erövrade deras forna socialism, utan att de kunde ändra på tingens utveckling. Den mera insiktsfulla delen av partiernas medlemmar sågo faran och bildade då och då opposition, men det blev en ofruktbar opposition emedan den riktade sig endast mot vissa utväxter på systemet men aldrig mot systemet självt. De socialdemokratiska partierna blevo alltså, utan att det stora flertalet av dess anhängare fingo detta förhållan-

de riktigt klart för sig, buffertar i kampen mellan kapital och arbete, de blevo politiska åskledare för att bevara och skydda det kapitalistiska systemet.

Detta förklarar också den ställning, som de flesta av de socialdemokratiska partierna intogo under kriget. Här stodo knivskarpt mot varandra, å ena sidan de nationella staternas intressen, å andra sidan socialiseringssträvandena. Men arbetarpartiernas hela andliga och politiska inställning under denna tid ledde dithän, att de ställde sig på regeringarnas sida. De bildade under denna tid en skyddsvall inom det kapitalistiska samhället mot de krav som arbetarnas socialistiska samvete dikterade. Det handlade i detta fall icke om tillfälliga förvillelser eller om betingade taktiska fel. Nej! Det gällde här de oundvikliga följderna av den inställning, som är så betecknande för de nuvarande parlamentariska partierna. Detta kunde vi bäst konstatera i Tyskland, där den politiska utvecklingsgången för socialdemokratin varit utsatt för de minsta hindren.

Socialdemokratin har under hela kriget icke endast understött den härskande klassen på alla upptänkliga sätt, den har också efter kriget fortsatt att spela sin roll som räddare av det tyska borgardömet, och detta trots att de tyska storindustriella och agrarerna helt öppet och alltid visat sina reaktionära och imperialistiska tendenser. Det är den tyska socialdemokratins oförlåtliga skuld, att den efter kriget, efter novemberrevolutionens utbrott, uppträdde med all kraft mot alla ekonomiska nygestaltningar i socialistisk anda, och således förhindrade och dödade en vidare utveckling av revolutionen i sin brodd. Det var också socialdemokratins skuld att de fascistiska banden kunde få fast rot; det skedde under den blodige

Noskes diktatur. På grund därav ha vi i dag ett nät av fascistiska organisationer över hela Tyskland. Noske var det som beväpnade dessa moderna Wallensteinare. Den socialdemokratiska pressen tävlade med den borgerliga när det gällde annonser, som täckte hela sidor, i vilka man sökte efter folk för att bilda militära frivilliga fascistiska kadrer. Socialdemokratien blev en skyddsvall för borgardömet under en av de farligaste perioderna av dettas tillvaro. En dylik roll har socialdemokratien ofta spelat. I varje kritisk period ilade socialdemokratien ett hotat borgardöme till hjälp och skyddade det genom makten av sitt inflytande. Under socialdemokratins inflytande ha fackföreningarna, till och med då det fanns de allra bästa tillfällen, icke gjort något försök att förbättra det fruktansvärda materiella läget för det tyska proletariatet. De tyska arbetarnas levnadsstandard är i dag sämre än i något annat land, kanske med undantag för Ryssland. Man inbillade arbetarna att det icke kunde bli fråga om en förbättring av deras läge så länge Tyskland led under krisen, som förorsakats av det förlorade kriget. Detta skedde under en tid då arbetsköparna skördade sagolika profiler och systematiskt bojkottade varje försök att beskatta dem, medan man från arbetarna tog den sista skärven av deras hungerlöner.

Just de sista årens historia borde kunnat öppna ögonen på arbetarna, ty denna historia är fylld med exempel på hur kapitalisterna-monopolisterna fört en framgångsrik kamp mot regeringarna. Alla inrepolitiska och yttrepolitiska förhållanden stodo under kapitalismens diktatur. Stinnes var i detta fall en symbol för det moderna Tyskland. Av världskrigets skräck och folkets gränslösa elände skapade han oerhörda rikedomar, vars fabelaktiga storlek till och med ställde de amerikanska

multimiljonärernas förmögenheter i skuggan. Över hela världen sträckte han ut sina polypar; även i det land, där det heter att proletariatets diktatur råder, likaväl som nere i det fjärran Chile. Stinnes förde efter kriget en skoningslös kamp mot alla tyska regeringar. Mot regeringarnas politik ställde han de stora ekonomiska koncernernas politik. Hittills har det visat sig att riksdagens beslut är endast papper mot den makt som kapitalismen besitter. Varje försök att stabilisera den tyska marken strandade på de tyska kapitalisternas kallblodiga politik. Därmed inleddes den ohyggliga inflationstiden, som förde miljoner tyska män och kvinnor till fördärvets rand. Just under denna tid lyckades det Stinneskapitalisterna att utbygga sin koncern som aldrig förr. På folkets nöd och elände skördade kapitalisterna guld.

Stinnes och hans anhang var det som direkt provocerade fram besättandet av Ruhr genom fransmännen. Detta fruktlösa äventyr kostade Tyskland med astronomiska siffror tecknade summor av pengar och stötte ner folket ytterligare i en avgrund av förtvivlan och elände. Men de som togo initiativet till äventyret skördade guld. Intet Versaillesfördrag i världen har tillfogat Tyskland så stora och öppna sår som just de storindustriellas och godsägarnas samvetslösa profitpolitik. De undandrog sig icke endast skatter till staten, de togo också svindlande lån i riksbanken när marken var värd tio pfennig och de betalade tillbaka när marken värderades till en tiondels pfennig.

Vi ha socialdemokraterna att tacka för att Ruhr-äventyret kunde gå av stapeln, ty deras ledare läto sig även denna gång, precis som vid världskrigets utbrott, ryckas med av den konstlat upparbetade nationella stämningen. Dessa ledare ginga med i

en koalitionsregering tillsammans med det tyska folkpartiet. De röstade för den så kallade "fullmaktslagen" och instämde i förslaget om att vid tiden för Hitlerkuppen överlämna landet till generalernas herravälde. Allt detta skedde trots alla ohyggliga erfarenheter från föregående tillfällen.

Så räddade tyska socialdemokratin åter en gång det tyska borgardömet ur en svår situation, och som tack fingo de lämna regeringen, då svårigheterna voro övervunna medels deras hjälp. Strax efteråt uppfördes för övrigt samma skådespel, vittnande om politiskt självstymperi, masochism; därmed förlorade socialdemokratin sin sista rest av politisk självrespekt.

Varje regering är dock slutligen ingenting annat än den politiska maktapparaten för de besittande klasserna i ett land, men aldrig förut har det på ett så cyniskt och öppet sätt demonstrerats att regeringarna äro avhängiga av kapitalismen, en oligarki av jättetruster och dess samvetslösa profitgirighet. Men alla erfarenheter ha icke hjälpt. Socialdemokratin har icke ändrat sin inställning, vilket är ett bevis på att den icke kan ändra lagar som gälla för dess inställning. Även det kommunistiska partiet utgör i detta fall inget undantag. Detta parti har alla de fel och brister som förefinnes hos varje centraliserat partiväsen, centralismen har där drivits till sin spets. Partiet är bara ett organ för den ryska kommissariebyråkratins utrikespolitik, och det är uppbyggt på samma principer som varje annan klassdespotism. För arbetareklassens befrielse från löneslaveriets ok och det statliga förmynderskapet kommer det kommunistiska partiet lika litet i betraktande som socialdemokratin. Är det ena partiet en säkerhetsventil för de besittande klasserna, så är det andra ett politiskt uttrycksmedel för den bolsjevikiska statens regeringskonster. De senaste årens erfarenheter ha

tydligt visat att den politiska partiapparaten, som arbetarna övertagit av borgardömet, icke är ägnad att varken förbättra läget för de arbetande klasserna inom det nuvarande samhällssystemet, lika litet som den är ägnad att förbereda och genomföra arbetarklassens befrielse från det kapitalistiska utsnugssystemet och dess institutioner. På grund därav är det nödvändigt med en ny form för organisation och en annan andlig inställning. Detta är en nödvändighet för att kunna genomföra den sociala frigörelsens stora verk, för att bygga upp den samhälleliga organisationen på en ny grundval.

Den revolutionära syndikalismen är förkroppsligandet av den riktning inom den moderna arbetarrörelsen, som strävar efter att på det ekonomiska området förena alla handens och hjärnans arbetare, för att genom direkta och revolutionära aktioner befria arbetarna från kapitalismens ok och de statliga tvångsorganisationerna. I motsats till de parlamentariska partierna strävar icke syndikalismen efter att förena arbetarna i bestämda politiska partier. Syndikalismens strävanden gå ut på att förena arbetarna i deras egenskap av producenter, samt påvisa för arbetarna att hela den samhälleliga ordningen är avhängig av deras produktiva verksamhet. På grund därav vänder sig icke syndikalismen till de olika politiska fraktionerna och riktningarna inom arbetarrörelsen, utan till arbetarna som skapare av samhälleliga värden. Det vill säga till gruvarbetaren, mekanikern, järnvägsmanen, sjömannen, lantarbetaren, teknikern, kemikern o. s. v. Kort och gott, syndikalismen vänder sig till alla de genom skapande verksamhet föryngrar det samhälleliga livet för varje dag och upprätthåller detsamma.

Syndikalismen eftersträvar således att förena arbetarna ekonomiskt. Detta är enligt syndikalismen den väsentliga betingelsen för att de proletära klas-

serna skola kunna genomföra sin befrielse: de så kallade arbetarpartiernas politik är endast ett sönderfrätande element i arbetarrörelsen, ett hinder i vägen för frigörelsen.

För syndikalismen är organisationen inget dött mekaniskt begrepp. Det är en genom de inre sammanhangen i det samhälleliga livet betingad sak, något organiskt som städse utvecklar sig, och som finner sitt ursprung i människornas otaliga och olikartade behov. I denna mening är organisation aldrig ändamål och mål utan medel för att nå målet.

En organisation kan endast fylla sin uppgift då medlemmarnas ömsesidiga intressen, behov och viljetryttringar äro fast förankrade och organiskt fastvuxna i organisationen. Endast ut från denna ståndpunkt får den i dag så omstridda enhetsorganisationen verklig mening och betydelse. I motsats till alla de parlamentariska partierna anser syndikalismen att just den ekonomiska organisationen är den enda egentliga och naturliga basen för den proletära enheten. Parti är städse ett brottstycke av det hela. En del, som, medvetet eller ej, utifrån vill påtrycka det hela sina särskilda syften. Det arbetande folkets enhet är icke något villkorligt och ett rent mekaniskt sammankopplande av mot varandra strävande element, under användandet av en död disciplin. Enheten måste springa fram ur de samfälliga behoven, de gemensamma intressena och strävandena. Där har enheten sin naturliga basis. En enda organisation är icke det avgörande. Nej, det avgörande äro de gemensamma intressena och strävandena. Endast i proletariatets ekonomiska organisation är en dylik enhet möjlig. Detta medan arbetaren här är direkt förbunden med sitt arbete, och personligt är bärare, kämpe och försvarare av sina intressen. Men hur är det i politiken? Jo, där är arbetaren det yttre staffaget för partiernas äregirighet, verktyg för

bestämda specialintressen, som falskt utges för arbetarnas egna intressen.

Den revolutionära syndikalismen är en klassrörelse, och som sådan står den på den revolutionära klasskampens och den direkta aktionens grund. Syndikalismen strävar efter att å ena sidan inom ramen av det nuvarande samhället förbättra arbetarnas läge, gestalta det så gynnsamt som möjligt samt genom användandet av revolutionära kampmedel, såsom strejk, bojkott, sabotage etc., skydda arbetarna mot attacker från arbetsköparnas och statens sida. Å andra sidan anser syndikalismen som sin förnämsta uppgift att bana väg för en ny social ordning, att praktiskt förbereda denna nya ordning, där det arbetande folket skall övertaga förvaltningen av det ekonomiska och sociala livet. Det är denna uppgift, som ger den revolutionära syndikalismen sin särskilda prägel och sin historiska betydelse för framtiden. Ty endast i de av revolutionär anda genomträngda ekonomiska organisationerna kan reorganisationen av samhället förberedas och i ett visst givet ögonblick anta fast form och gestalt. Vad det beträffar dagens strider, som ständigt och jämt utkämpas mellan kapital och arbete, så är det helt naturligt att dessa strider endast kunna föras av arbetarklassens organisationer. Man bör icke underskatta den sociala betydelsen av dessa strider, som äro en följd av det kapitalistiska systemet. Detta sker ofta från de partipolitiskt inställda arbetarna. Men det är en fullständig missuppfattning, då man påstår att de så kallade lönestriderna icke uppfylla sitt ändamål därigenom att man tar ur arbetarnas fickor, genom att höja priserna etc., det som de i egenskap av producenter i strid erövra från arbetsköparna.

Det är sant att arbetaren, som löneslav, aldrig kan tjäna tillräckligt för att komma ur sin sociala ställning, men det är också lika sant att levnadsstandar-

den kan vara olika. Det består en stor skillnad i proletariats läge nu och då kapitalismen bröt igenom. Arbetaren den tiden måste arbeta 14 till 16 timmar om dagen för att tjäna ett kargt bröd till uppehållet. Arbetaren av i dag har helt andra behov, som han tidigare icke kände; i dag ställer arbetaren andra krav på livet.

Men arbetaren har endast att tacka sin ekonomiska organisation för att han under ständig strid lyckats pressa upp sitt levnadsstandard. Varje vinnens position måste försvaras genom kamp mot de ständiga, än dolda, än öppna angreppen från arbetsköpardömet, som ständigt strävar efter att trycka ner proletären på en lägre nivå än den han för tillfället befinner sig. Ett levande exempel på detta utgör det tyska proletariats, som i dag står på en lägre standard än före kriget. Den tyska kapitalismen har utnyttjat varje tillfälle till att inhösta profit. Både under och efter kriget användes i detta syfte alla medel. Och den tyska socialdemokratiska ideologin förförde arbetarna till att avstå från att gå till attack, ty detta, sade man, kunde skada landets ekonomiska tillfrisknande från den genom kriget skapade krisen. Följden var att man nästan utan kamp prissgav varje position åt de tyska arbetsköparna; de tyska arbetarna degraderades till kulis.

Men de dagliga striderna för att förbättra läget för arbetarna har också ett etiskt värde; dessa strider äro en skola, ett universitet för arbetarna, som fördjupar deras sociala medvetande, ger tillfälle till att praktiskt utöva personligt initiativ och solidariskt samverka inom ramen för den inbördes hjälpen. De ekonomiska organisationerna fostra, de bli organ för ständig utveckling av proletariats andliga och sedliga egenskaper; de bli ett fält för utvecklingen av arbetarklassens bästa sociala och individuella egenskaper. Organisationerna bli på detta sätt hävstångar

när det gäller fortsatt kamp mot utsugningens och herraväldets makter. Organisationerna bli en brygga från det kapitalistiska helvetet till socialismens frihetsland. Ty när det gäller reorganisationen av samhället äro de ekonomiska organisationerna den enda givna basen, medan partiet just på detta område är fullständigt betydelselöst och omöjligt. De väldiga händelser som utspelats under de sista åren i Ryssland och Tyskland bevisa detta. De politiska partierna, behärskade av traditionerna från de borgerliga revolutionerna, kunna visserligen rycka till sig den politiska makten, men, när det gäller en ekonomisk och social reorganisation av samhället fattas dem allt. Sociala rörelser och nyskapningar av samhället genomföras icke genom statliga dekret och lagliga förordningar från ovan. De utveckla sig tvärtom ur skötet på massan, ur den fria verksamheten av alla skapande krafter hos folket. En regering, hur revolutionärt den än må bete sig, hämmar denna utveckling av folkets krafter, dödar dem slutligen genom sin rutin, som alltid är inställd på schablon och dött mekaniserande.

Just Ryssland är i detta fall ett exempel som manar till eftertanke. Konsekvenserna för det internationella proletariats kan i dag icke överskådas i sina enskildheter. Då den så kallade proletariats diktatur därstädes förstörde alla naturliga organ för det socialistiska återuppbyggandet, till exempel den fria Kooperationen, eller också omvandlade dessa organ, som fackföreningar och sovjets, råden, till vanliga organisationer för den nya staten, så har därmed alla betingelser för förverkligandet av socialismen förhindrats, och detta har skett på ett konstlat sätt. På grund därav är nu Ryssland tyvärr tvunget att allt mer och mer ge sig in på den kapitalistiska produktions väg. Diktaturen var i stånd till att utveckla ett politiskt förtryckarsystem, som till och med ställt

det tsaristiska i skuggan, men den var oduglig då det gällde att skapa om produktionssystemet.

Mot staternas och partiernas politik sätter syndikalismen det organiserade arbetets ekonomiska politik. Mot den sönderfrätande verksamheten hos yrkespolitikerna sätter syndikalismen den konstruktiva förvaltningsverksamheten hos de ekonomiska organisationerna. Redan i dag gäller det att rikta in massans socialistiska fostran efter dessa linjer. Det rör sig icke om att lära arbetarna hur ett visst politiskt parti skall sätta sig i besittning av statsmakten. Vad det gäller är att lära arbetarna hur de skola förvalta verkstäderna, hur man organiserar produktionen efter nya riktlinjer, hur man röjer ur vägen motsatserna mellan industri och lantbruk. Med ett ord: för arbetarna är det icke frågan om erövrandet av den politiska makten, utan det är frågan om att erövra produktionen, fabrikerna och jorden, den ekonomiska makten.

Den revolutionära syndikalismen anser att varje ny form för ekonomin också drar med sig en ny form för den politiska organisationen. Medeltidens gillssystem fann sitt uttryck i de fria städerna. Feodalsväldet i det absoluta kungadömet. Kapitalismens ekonomiska system motsvaras av den moderna representationsstaten. Det är därför klart att den socialistiska produktionsordningen måste framkalla och utveckla sitt särskilda politiska system, om den inte redan från början skall vara dömd till ofruktbarhet. Men den nya formen för framtidens politiska system kan icke vara lånad från det förgångna, ej heller kan den villkorligt apas efter nutidens form. Nej, den måste bli ett resultat av omorganiseringen av produktionssystemet och i detta finna sin naturliga motivering och sitt stöd. Tillsammans med den ekonomiska utsgningens system måste också det politiska förmynderiets och herraväldets system falla. Det

ena är betingat av det andra. Eller, för att tala med St. Simon, konsten att regera människor måste ersättas med konsten att förvalta tingen.

En socialistisk produktionsordning, i vilken förvaltningen ligger i händerna på det arbetande folket, kan icke genomföras inom gränserna för en politisk tvångsapparat. Det naturliga politiska komplementet till en dylik ordning måste finnas i de olika industrigrenarna och lantbruket. Det mest fulländade uttrycket är rådssystemet. Men varje makt över råden, varje behärskande av råden, varje förmyndarskap av politiska partier eller genom bestämda grupper av yrkespolitiker måste redan från början utmönstras, i annat fall störes den samhälleliga reorganisationen och råkar på statskapitalistiska avvägar.

Påståendet av olika socialistiska partipolitiker, tillhörande olika skolor, att erövrandet och bibehållandet av statsmakten är nödvändigt åtminstone för "övergångsperioden" är beroende av fullkomligt falska förutsättningar och rent borgerliga idéföreställningar. Historien känner i denna mening inga "övergångsperioder" utan endast primitivare eller högre former för den samhälleliga utvecklingen. Varje ny samhällsordning är helt naturligt i sina ursprungliga uttrycksformer primitiv och ofullbordad. Men icke desto mindre måste anlagen till hela samhällsordningens framtida utveckling finnas i varje nysskapad institution, precis som i ett embryo hela djuret eller plantan finnes.

Varje försök att införa det gamlas beståndsdelar i en ny ordning, har städse fört till samma resultat: antingen blevo dylika försök omintetgjorda redan i början av utvecklingen av det nya — eller också blev det nyas ömtåliga brodd så starkt hotat av det gamlas starka form och hindrat från att fritt få utveckla

sig tills den inre livsdugligheten så småningom kvävdes, gick under, dog.

Den revolutionära syndikalismen förkastar alltså principiellt den ståndpunkten, som intages av olika socialistiska partier, att man i tider av social omvandling skall bibehålla statsapparaten med sina ödesdigra och själlösa funktioner för att försvara revolutionen. De revolutionära syndikalisterna anse att varje dylikt försök är en fara för revolutionens seger och framgång samt att det är liktydigt med att skapa en oundgänglig basis för att ett nytt förtryckarsystem skall uppkomma. De revolutionära syndikalisterna äro av den meningen, att tillsammans med ägandets monopol skall också maktens monopol försvinna. På grund därav eftersträva syndikalisterna icke erövrandet av staten utan tvärtom undanröjandet av staten på alla områden av det mänskliga samlivet. Syndikalisterna anse detta vara en av de väsentligaste betingelserna för socialismens seger.

Den revolutionära syndikalismen är därför till hela sitt väsen antistatlig och en avgjord motståndare till varje herradöme under vilken mask det än må uppträda. På grund därav bekämpa också syndikalisterna den bedrägliga inbillningen om proletarietets diktatur, som i dag omfattas av en del. Vi anse att det i dessa strävanden ligger en ny fara för befrielsen av arbetarklassen, som leder till ett visst partis diktatur över arbetarklassen. Hela diktaturtanken är ett arv av jakobinismens rent borgerliga uppfattning. Den är också en farlig fiende till den revolutionära utvecklingen därigenom att den hindrar massans skapande verksamhet, som dock slutligen är den första och främsta betingelsen för revolutionens framgång. Försöker man pressa in massans strävanden i en död schablon dödar man dessa för revolutionen nödvändiga strävanden. Det kunde vi bäst

konstatera i Ryssland, där det bolsjevikiska partiets diktatur icke på något sätt befodrade revolutionen utan bokstavligen talat paralyserade och dödade den. På grund härav har diktaturen hittills alltid varit ett ideal för reaktionärer och blir även i händerna på revolutionärer städse ett medel till att jämna vägen för reaktionen.

De revolutionära syndikalisterna anse staten i sina olika former vara ett maktmedel för de härskande klasserna. Staten har aldrig varit annat och kan aldrig vara annat. Men därför anse vi icke det politiska livets former vara utan betydelse eller betrakta dem som en bisak. På samma sätt som syndikalisterna anse att en viktig del av verksamheten utgöres av att förbättra arbetarnas materiella läge, så anse vi också det vara synnerligen viktigt att tillkämpa oss största möjliga politiska rörelsefrihet, inom det nuvarande systemets ram samt att försvara de bestående politiska fri- och rättigheterna mot angrepp från reaktionärt håll. Men då det nu i de olika staterna finnes vissa möjligheter för arbetarna att bedriva sin propaganda och föra sina dagliga strider mot arbetsköpardömet, så är det icke därför att staten ändrat sin ursprungliga karaktär, utan därför att de regeringar, som avlöst varandra, varit tvungna att räkna med vissa krav från massans sida. Den parlamentariska staten har ej heller den frivilligt givit vissa politiska friheter. Nej, föreningsrätten, strejkrätten, församlingsrätten o. s. v. ha erövrats genom otaliga revolutionära strider och genom svåra offer från folkets sida. Att likgiltigt prisge alla dessa rättigheter skulle vara detsamma som att prisge resultatet av forna tiders revolutionära strider och gå reaktionens ärenden.

I det de revolutionära syndikalisterna föra dagsstrider mot arbetsköparna glömma de dock aldrig ett ögonblick att alla strider gå ut på att göra slut på

löneslaveriet och bygga upp ett nytt samhälle på basis av den frihetliga socialismen. Och då syndikalisterna föra sina strider mot regeringarna för att erövra största möjliga politiska frihet, så äro de icke blinda för att dessa ständiga strider mot regeringarnas politiska tryck dock endast äro etapper på vägen mot målet, som är att rubba och tränga undan staten från sina nuvarande positioner samt slutligen utmönstra staten från alla grenar av det ekonomiska, politiska och sociala livet.

Den revolutionära syndikalismen är i sina organisatoriska metoder motståndare till alla centralistiska strävanden inom arbetarrörelsen och anhängare av en sammanfattning av alla samhälleliga krafter på basis av federalism. Varje politisk centralism är i sitt innersta väsen förkroppsligandet av det system, som, när det gäller reglerandet av allas gemensamma angelägenheter, överlämnar detta till några få. Centralismen är varje regeringssystems kärna. Det är likgiltigt om det tillämpas i staten, i partiet eller i de centralistiskt inställda arbetarorganisationerna. Alltid och överallt blir den enskilda medlemmen av ett centralistiskt system förvandlat till en maskin, utan hjärna, ett dött tillbehör till den politiska apparaten. Och ju mera omfattande en dylik organisation är, desto mera träda de olycksaliga följderna av centralismen i dagen.

Syndikalismen lägger icke tyngdpunkten på att regera människor utan på konsten att förvalta tingen. Därför anser den en av sina förnämsta uppgifter vara att stärka den andliga självständigheten och den personliga ansvarskänslan hos arbetarna, att väcka de skapande instinkterna, att göra den enskildes övertygelse fastare. För att göra regerandet smakligt för människor kan det vara tillräckligt med ett dussin politiska slagord, men den som räknar på människornas konstruktiva möjligheter måste bju-

da något annat för att väcka och befrukta deras verksamhetsdrift och sporra dem till djupare förståelse av den socialistiska idén. Därtill är icke den centralistiska organisationen i stånd, ty hos denna som hos staten går allt ut på själlös rutin och mekaniserandet av alla begrepp.

Endast den federalistiska organisationen, som är grundad på de gemensamma intressena och den fria överenskommelsen mellan alla anslutna delar, kan utföra det nödvändiga arbetet i detta fall. Federalism är organisation underifrån och uppåt. Det är organisk samverkan av krafterna för att nå ett gemensamt mål. Federalism är fast sammanhållning på grund av fritt ingångna fördrag. Man får icke förväxla federalism med partikularism, vilket ibland sker även hos radikala arbetare. Federalism betyder icke söndersplittring av krafterna, icke ett kaotiskt om vartannat utan ett planmässigt samarbete efter bestämda riktlinjer; federalism betyder allas hållande av åtagna förpliktelser. Federalism är det gemensamma samverkandet mellan alla lemmar i samma kropp till ett gemensamt bästa.

Som principiella motståndare till staten förkasta syndikalisterna varje parlamentarisk verksamhet, vars innersta kärna dock är kompromiss med den bestående samhällsordningen. För de olika klasserna, som stå på den nuvarande samhällsordningens grund, är parlamentarismen ett normalt uttryck för deras politiska verksamhet. Mellan dessa klasser och mellan de politiska partierna, vilka ge uttryck åt deras djupare intressen och strävanden består i verkligheten ingen skillnad. De borgerliga partierna, från de konservativa till demokraterna, skilja sig icke ifråga om det väsentliga deras strävanden. Skillnaden består mest i formen. Samtliga borgerliga partier stå på privatkapitalismens och klasstatens grund. Motsatsen mellan dem rör sig mest om de

yttre formerna för dessa institutioner, men aldrig om existensen av dem. För de partier som stå på den nuvarande kapitalistiska samhällsordningens grund är därför parlamentarismen en ytterst nyttig och ändamålsenlig inrättning för att på ett fredligt sätt utjämna sina små motsatser.

Men på ett helt annat sätt ligger saken till för den breda massan, som suckar under löneslaveriets förbannelse. För proletariatet på åker och äng, i fabriker och på verkstäderna är socialismen den enda räddningen. För dem är den sociala frågan i första linje en ekonomisk fråga och icke någon ren politisk fråga. Mellan proletariatet och de olika skikten inom borgardömet består icke blott en formell skillnad, utan en djup i tingen liggande principiell motsats, som icke kan byggas broar mellan. För de borgerliga partierna är privatmonopolet och klasstaten det enande och alltid försonande elementet. Men för den breda massan är existensen av dessa institutioner detsamma som fundamenten för dess slaveri och samhällsliga omyndighet. På grund därav är varje försök att parlamentera, att förmedla, att utjämna redan från början kontrarevolutionärt, ur socialistisk synpunkt, då det mellan socialism och kapitalism handlar sig om motsatser, som icke tillåta sig utjämnas, icke kunna utjämnas. Den allra fräste valrätt har inget inflytande på dessa motsatser, ty varje politisk frihet, utan ekonomisk likhet, är lögn, svek, självbedrägeri.

Syndikalismen är också motståndare till alla nationalistiska strävanden. Bakom dessa strävanden döljer sig endast de maktägande klassernas materiella intressen. Och de äro diametralt motsatta arbetarnas intressen. Varje samverkan mellan arbetarrörelsen och de så kallade nationella statsintressena förkastas av syndikalismen, som därmed tar avstånd från den politik som hittills kommit till uttryck i de

olika arbetarpartiernas verksamhet. Varje slags nationalism, hur den än är beskaffad, är slutligen ingenting annat än ett bollverk för reaktionen och bakåtsträvandena. Erfarenheterna under de sista åren ha tydligt bevisat detta. Se bara på de nationalistiska förbunden, hur dessa kristalliserat ut sig i fascistiska sammanslutningar. Detta visar tydligt faran i de nationalistiska strävandena och avslöjar deras avsikter. De revolutionära syndikalisterna se i de nationella och politiska gränserna, som staternas våldspolitik skapat ingenting annat än konstlat skapade hinder för varje kulturell och samhällelig utveckling. Endast de kapitalistiska monopolisterna i de olika länderna ha nytta av en dylik tingens ordning. Vi revolutionära syndikalister erkänna varje folks kulturella egenheter och särskilda utvecklingsmöjligheter inom ramen av de internationella och regionala förbindelserna, vilka komma att prägla framtidens sociala liv. Men en dylik kulturell och andlig självständighet är endast möjlig då vissa ekonomiska grupper och koncerners monopol på råvaror upphör. Detta monopol måste ersättas med fria överenskommelser mellan de olika organen för det internationella ekonomiska livet. Råstoffsområdena måste internationaliseras, varje region måste tillförsäkras sin andel av råstoff. Endast på detta sätt kan ett harmoniskt samliv ordnas mellan de olika folkgrupperna på basis av en socialistisk samhällsordning.

Syndikalismen bekämpar också militarismen. Liksom syndikalismen är fiende till varje form av nationalism är också syndikalismen motståndare till varje form av militarism. Militarismen är, jämte massans okunnighet, det starkaste bålverket för den kapitalistiska våldsregimen. Syndikalismen lägger därför stort värde på den antimilitaristiska propagandan, som bör utvecklas på alla områden av det

samhälleliga livet. Därtill hör i främsta linjen att vägra ställa sin person till statens förfogande samt att arbetarna organisera bojkotten mot tillverknin- gen av förnödenheter till armén och krigsmaterial.

De revolutionära syndikalisterna äro av den me- ningen, att de för ett socialistiskt samhälle nödvän- diga organen måste utveckla sig ur skötet på det nu- varande samhället. Dessa organ äro arbetarklassens revolutionära organisationer. Syndikalisterna strä- va följaktligen efter att gestalta dessa organisationer i enlighet med deras framtida bestämmelse, att göra dem dugliga till att övertaga och reorganisera det ekonomiska och samhälleliga livet. De lokala sam- organisationernas (eller arbetsbörsernas) federation å ena sidan samt industriförbundens federation å andra sidan synes oss syndikalister vara den mest lämpliga organisationsformen för att undvika stats- socialismen samt möjliggöra förvaltningen av pro- duktionen och konsumtionen genom arbetarna själ- va. Naturligtvis rör det sig här endast om rikt- linjer, som antyda vägen för den kommande utveck- lingen. De praktiska krav, som omvälvningen stäl- ler, och som vi i dag icke med bestämdhet kunna förutse, skola icke skjutas åt sidan eller begränsas genom dogmatiska grundsatser.

Det viktigaste är att arbetarna syssla med frågorna om samhällets reorganisation, i syfte att vinna klar- het om vilka organ som äro nödvändiga och vad som måste ersättas i de bestående institutionerna när det gäller att skapa ett socialistiskt samhälle. Det var ett ödesdigert fel hos marxismen, att den som utopiskt ansåg allt sysslande med försök, planer och riktlin- jer för ett socialistiskt samhälle. Den tyska arbetar- klassen har dyrt fått betala detta genom nederlaget i novemberrevolutionen 1918. Tanken att det socialis- tiska samhället måste med naturnödvändighet fram- springa ur det kapitalistiska systemet — som gu-

domsgnistan ur Minervas huvud — är en mycket far- lig inbillning. Enbart förhållandena bringar oss in- gen socialism. För att nå fram till socialismen mäs- te arbetarna äga vilja och en klar inblick i samhäl- lets ekonomiska organisation. På detta område lig- ger tyngdpunkten i socialistisk fostran, vilken syndi- kalisterna med alla till buds stående medel söka be- fordra.

Den revolutionära syndikalismens kampmetoder äro genom syndikalismens inställning ifråga om mä- let synnerligen klara och tydliga. Syndikalismens kampmetoder ligga icke på det parlamentariska om- rådet, ej heller täcka de sig med de revolutionära statsk uppsplanerna som hysas av de kommunistiska jakobinerna, i syfte att etablera en partidiktatur. Syn- dikalismen för kampen på det ekonomiska området genom direkta aktioner mot företagardömet och de regerandes förtryckarlusta. Just i egenskap av pro- ducent besitter den moderna proletären i sin arbets- kraft ett naturligt medel när det gäller att förfäktat sina fordringar, ett medel som icke överträffas av nå- got annat.

Arbetet är samhällets grundval. Arbetet är den eviga förnyaren av det sociala livet, hävstången som sätter hela vår samhälleliga tillvaro i rörelse och möjliggör densamma. Det är arbetaren, som har denna hävstång i sin hand, här förkroppsligar sig kraften i hans samhälleliga ställning. Ju mera ar- betaren blir medveten om den sociala betydelsen av denna sin ställning i samhället, ju mera planmässigt och målmedvetet de revolutionära kamporganisatio- nerna förstå att använda den direkta aktionen mot arbetsköparedömet och dess stödjepunkter, desto framgångsrikare komma striderna att bli, desto ras- kare skall frigörelsen kunna genomföras.

Det är syndikalismens uppgift att ge arbetarklas- sens dagliga strider, lönestrider, en djupare social

betydelse och alltjämt på nytt fördjupa den tanken hos proletariatet, att ett slut på lidandet kan endast uppnås genom att störta löneslaveriet och hela det kapitalistiska systemet.

Alla strider mellan kapitalismen och arbetet äro endast etapper på den väg vi ha att vandra. Dessa strider stärka solidaritetskänslan bland arbetarna, de ställa klassmedvetandet över vardagens yrkesintressen. Detta är också det egentliga innehållet i idén om generalstrejken, i vilken proletariatets ekonomiska och sociala kampmedel finna sitt högsta uttryck. Detta är i korta ord den revolutionära syndikalismens idéer, tankegångar och metoder.

Den revolutionära syndikalismen är en vägvisare för de fattiga och förorättade, en vägvisare på arbetareklassens väg genom lidande och nöd från löneslaveriets land till socialismens rättfärdighetsrike.

— — —

DEN SYNDIKALISTISKA INTERNATIONALEN

V I LEVA i dag tyvärr fortfarande i en reaktionär period; inte ens existensen av Sovjetrepubliken, som från visst håll anges utgöra ett internationellt bålverk mot världsreaktionen, kan ändra detta faktum. Den syndikalistiska rörelsen förföljes i Sovjetunionen lika häftigt som i det fascistiska Italien.

Även i Kina och Japan, vilka länder redan nu ha en syndikalistisk rörelse, blir denna undertryckt av statsmakterna. Under åren 1924—26 funnos i Kanton och Shanghai talrika syndikalistiska organisationer, men dessa ha nu blivit upplösta av myndigheterna. För närvarande finnas endast några rester kvar av dem, och det torde dröja länge innan några organisationer kunna byggas upp igen. Först sedan den nationalistiska högfloden ebbat ut kunna arbetarna bli i stånd att sammansluta sig i klasskamporganisationer.

I Japan har under den senaste tiden beklagligt nog en splittring ägt rum inom den frihetliga arbetarrörelsen. I november 1927 avhölls en kongress, vid vilken anarkosyndikalisterna och syndikalisterna skilde sig åt. Anarkosyndikalisterna påstå, att den rena syndikalismen leder till bolsjevism och reformism, varför de ej längre ville tillhöra den syndikalistiska landsorganisationen. Även inom de enskilda organisationerna har det kommit till splittring. Boktryckarförbundet i Tokio, den äldsta och mest framåtgående syndikalistiska organisationen i Japan, räknade sålunda tidigare över 4,000 medlemmar, men i dag finns det tvenne boktryckarförbund i

Tokio, ett syndikalistiskt och ett anarkosyndikalistiskt. Internationella Arbetarassociationens sekretariat har bemödat sig att återupprätta enheten, och man kan på goda grunder antaga att det skall lyckas inom en ej alltför avlägsen framtid.

Även i Amerika har reaktionen slagit ned några syndikalistiska organisationer. I Chile råder alltså general Ibanez diktatur, under vilken alla proletära och revolutionära organisationer blivit upplösta, och av de i rörelsens spets stående kamraterna ha en del flytt till utlandet, en del ha häktats och genom deportation till Dödsön i Stilla havet oskadliggjorts. Före diktaturen var I. W. W. (Industrial Workers of the World) i Chile ansluten till I. A. A. Denna organisation skilde sig från I. W. W. i Nordamerika därigenom, att den, i likhet med I. A. A:s övriga sydamerikanska sektioner, stod på den anarkistiska kommunismens grund, men den hade samtidigt det gemensamt med I. W. W. i Nordamerika att den byggde på industrifederationer.

I Brasilien, ett land som till yttinnehållet är lika stort som hela Europa, men som är ytterst glest befolkat, finnas olika organisationer, som äro anslutna till I. A. A. Trots den reaktion som härskar i landet och i hög grad försvårar organisationsarbetet, finnas i staterna Sao Paulo, San Francisco do Sul och Rio de Janeiro syndikalistiska organisationer, som föra facklig kamp. Den starkaste organisationen finnes bland byggnadsarbetarna i Rio de Janeiro, som utger en egen tidning och genom organisatoriska kampmedel förstått att förbättra arbetarnas läge. Även skoarbetarna i Rio de Janeiro äro anhängare av I. A. A. Tyvärr har det av tvenne orsaker varit omöjligt för dessa organisationer i Brasilien att sammansluta sig till en landsorganisation: För det första de stora avstånden och de ytterst primitiva transportmöjligheterna mellan landets olika delar,

och för det andra myndigheternas motstånd. Organisationerna måste därför nöja sig med att för olika landsdelar bilda centralorganisationer, som benämnas arbetarfederationer. För att fullständiga redogörelsen över I. A. A:s utbredning kan nämnas, att förutom skomakarnas och byggnadsarbetarnas organisationer i Rio de Janeiro, vilka äro samman slutna i en federation, finnas: arbetarfederationen i Rio Grande do Sul, arbetarfederationen i Bagé, arbetarfederationen i Uruguayana, arbetarfederationen i São Paulo och arbetarfederationen i Pelotas. I dessa arbetarfederationer äro organisationer för olika yrken och industrier sammanslutna. Angående dessa organisationers medlemsantal kan ingenting ännu sägas, på grund av att I. A. A:s panamerikanska sekretariat först helt nyligen börjat upprätta statistik däröver.

I Europa är I. A. A:s ställning i det stora hela oförändrad. I Holland äro de värsta svårigheterna nu övervunna. Frågan om en förening av den syndikalistiska centralorganisationen N. S. V. (ansluten till I. A. A.) med Nationalen Arbeits-Sekretariat, N. A. S. (denna har utträtt ur Röda fackföreningsinternationalen och står nu på Trotskiismens grund) föll på den förstnämnda organisationens motstånd. Däremot har den på anarkosyndikalismens grund stående kommunalarbetarfederationen nu förenat sig med N. S. V. och organisationen går nu mot ett uppsving.

I Frankrike pågår sakta men säkert en stabilisering av den till I. A. A. anslutna C. G. T. S. R. Den reformistiska C. G. T. och den kommunistiska C. G. T. U. äro förvisso starkare än den syndikalistiska organisationen, men man bör komma ihåg, att i såväl de reformistiska som de kommunistiska fackföreningarna finns ett stort antal syndikalistiska arbetare, som vid de många splittringarna av tradition

kvarstannat i sina gamla organisationer, men som dock bibehållit sin syndikalistiska åskådning och vid varje tillfälle handla syndikalistiskt. Utan tvivel äro dessa element att betrakta som aktiva kämpar för syndikalismen. Därtill komma de många fristående organisationerna, vilkas medlemmar alltjämt äro av den övertygelsen att det franska proletariats nuvarande organisationsbildningar ej äro av slutgiltig karaktär och som hoppas på ett återställande av förkrigstidens syndikalistiska organisation.

Den största framgången för Internationella arbetarassociationen under år 1929 var den kontinentalamerikanska kongressen i Buenos Aires. På kongressen voro så gott som alla länder i Syd- och Mellanamerika liksom Mexiko representerade. En kontinentalamerikansk arbetarassociation bildades, vilken skall förena alla på I. A. A:s grund stående revolutionära fackorganisationer i hela latinska Amerika gjort ett stort framsteg.

I. A. A. måste taga till sin huvuduppgift att propagera den internationella kampens idé. Med de nuvarande kampmetoderna äro arbetarna ej vuxna att upptaga kampen mot den internationellt organiserade kapitalismen. Arbetarna måste utsträcka kampen inom en industri även internationellt. Men en internationell aktion kan ej möjliggöras annat än genom internationell organisering av arbetarna. Då övriga nu bestående internationaler på grund av sina förbindelser med statsmakterna och på grund av sin nationella politik ej konsekvent kunna genomföra internationella strider, måste utbredandet av idén om internationell kamp bli en av I. A. A:s viktigaste uppgifter för den närmaste framtiden.

